

Sobre el conflicte israelià-palestí

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 26 de novembre de 2023

No pretenc fer de comentarista de l'actualitat, però entre tants temes que em ronden pel cap em permeto de treure'n un que em sembla especialment candent. Sense oblidar tots els desastres que hi ha en aquest nostre món i en aquesta nostra societat diré la meva sobre el conflicte israelià-palestí. Sobre els antecedents històrics del conflicte Israel-Hamàs ja en [vaig fer un escrit en aquest format](#) fa poques setmanes. Però com ara ja ha esdevingut un problema més ample que no tan sols afecta a israelians i palestins sinó que amenaça d'estendre's a escala regional o fins i tot mundial, deixo la lupa concentrada en Gaza i em quedo amb les ulleres de llegir que em donen més camp de visió.

Crec que en aquest afer tots hi tenim quelcom a dir perquè si callem ho deixarem tot en mans dels amos del món que no per ser tan potents han de tenir la raó i decidir coses que ens afecten a tota la humanitat. Darrere Israel ja sabem que hi ha els EUA, la Gran Bretanya, la Unió Europea i molt en especial Alemanya que, amb una posició tan ferma pro-jueva, sembla voler expiar el genocidi que els seus nazis van perpetrar contra milions de jueus. Alemanya ha demanat perdó varies vegades per la barbàrie comesa pel grup d'infames que durant uns quants anys van dirigir despòticament aquest gran país centreeuropeu.

Em sembla més coherent i honesta la postura de l'actual Alemanya que no pas la d'aquells que, després de la brutal acció de Hams del passat 7 d'octubre, es van posar de seguida a defensar Israel incondicionalment i després, a la vista de la desproporcionada resposta de l'Estat hebreu, han anat diluint la seva ferma i estan fent filigranes sense saber

ben bé com posicionar-se. El cas més palès és sens dubte el dels EUA que han fet i estan fent aquesta evolució cap a no sé on. El president Biden està en una situació incòmoda. Ell i el seu secretari d'estat han viatjat a Israel les vegades que sabem i no sabem. Després del primer estirabot han hagut d'anar a parlar amb el president de l'Autoritat Palestina, ANP, Mahmud Abbas que, en el fons del problema, no hi pinta res perquè entre Israel i els EUA faran amb ell el que vulguin malgrat que hi ha resolucions de l'ONU ben clares sobre la partició del territori palestí. Cisjordània que, teòricament, està sota el domini de L'ANP, els colons armats israelians han envaït aquest territori i hi han fet els seus assentaments, sempre que han volgut amb el suport de l'exèrcit i govern israelià tot anant-se menjant territori palestí. L'ONU no passa de condemnar aquestes accions i demanar a Israel que retorni a les fronteres de 1948, quan l'organització mundial va establir les fronteres entre els dos estats.

Ara, com volem que l'ANP gosi intervenir en el conflicte de Gaza si Hamàs els va expulsar d'aquella franja quan va guanyar les eleccions que hi va haver a l'Estat Palestí? Però, tornant al sagnant conflicte actual hem de constatar que, des de fa molt temps, Hamàs ha estat llançant constantment coets sobre territori israelià que l'exèrcit hebreu ha interceptat majoritàriament amb els seus coets *patriot* i com a resposta llançant els seus coets damunt de Gaza que no està tan preparada per la seva intercepció. La Gaza de Hamàs ha sobreviscut gràcies al suport de l'Iran que també és una potència militar de la regió. Israel té, però, una pedra a la sabata al nord. Es tracta de Hezbolá que opera en territori libanès i que, com a comunitat xiïta, també té el suport de l'Iran. Israel està envoltada de països àrabs i no en deixa passar ni una perquè s'ha de defensar de manera contundent. De fet, totes les guerres que ha tingut amb els seus veïns àrabs les ha guanyades.

El Mossad tenia fama de ser el millor servei d'intel·ligència

del món. De fet, ho havia demostrat en operacions espectaculars. En els atacs sobtats i també espectaculars de Hamàs del 7 d'octubre va tenir una gran fallada. Hamàs va envair uns quants quilòmetres de territori israelià, va fer més dos-cents hostatges, va matar tota persona que es trobava al pas fent més de mil morts i va llançar una munió de coets damunt d'Israel fins allí on podien arribar. A banda d'una massacre pròpia de terroristes, per a una persona normal resulta incomprendible com va gosar de perpetrar tal acció sabent perfectament que la resposta israeliana seria moltes vegades superior i el mal que causaria a la població civil que ja vivia en condicions prou precàries. Òbviament tots els jueus, del partit que fossin, van fer pinya i van donar suport a una operació militar a gran escala, que és la que s'està desenvolupant.

Tractant d'observar la resposta israeliana des d'una posició impossible, o sigui objectiva, plantejo una qüestió, gairebé podríem dir-ne, matemàtica. Es tracta de la proporcionalitat de la resposta. M'hi repenso i deixo aquesta qüestió perquè està tan superada, és tan evident, que no cal ni parlar-ne. Si l'atac de Hamàs va ser brutal, no sé com qualificar la resposta d'Israel. Fent un parèntesi confessaré que sempre he cregut que ambdós pobles, l'hebreu i el palestí, tenen dret a aquest territori. Per tant, la solució al conflicte de fons ha de ser, a la força, complexa i difícil. Hi ha, però la resolució de l'ONU de 1948 que divideix el territori en dos estats. Això hauria d'haver servit per solucionar el conflicte però no ha estat així i ens trobem amb una guerra que, òbviament, guanyarà el més fort, perquè ell mateix és més fort i perquè té el suport de la primera potència mundial. Però, què està passant sobre el terreny? Una massacre. No es respecten les regles (si se'n pot dir així) de la guerra. Crec que Israel s'ha cobrat sobradament el dret a la defensa. Aquest escriu fa feredat. Algú pot restar aliè a les imatges que veiem als mitjans de comunicació? Em consta que hi ha moltíssims israelians, jueus veïns de l'Estat d'Israel que no

estan d'acord amb el que fa el seu govern, encara que sigui d'unitat.

En el fons tot això es tolera perquè els EUA, la primera potència mundial, està en mans del lobby jueu que controla les finances no tan sols dels EUA sinó de mitja part del món. Fixeu-vos que Rússia només parla *sottovoce* i no tan sols perquè li va bé distraure l'atenció del món sobre Ucraïna, sinó per més raons geoestratègiques. Síria per a mi, Israel per a tu i altres que sabem i no sabem. A la Xina li interessa més Àfrica i prou feina té perquè els EUA li deixin ficar cullerada a llatinoamericà. Davant d'aquest mapa d'interessos i de vergonyosos bescanvis entre poderosos, la gent de peu volem entendre i posar-nos d'algun costat i sempre estarem en l'equivocat, perquè no en sabem de la missa la meitat.

L'única veritat és que a Gaza moren trinxades persones, milers de persones, com passa en altres indrets del món: Ucraïna, El Sudan, Somàlia, Iemen, Etiòpia, República del Congo i a tants altres racons del nostre planeta que també agonitza. I no sé res més. La veritat i la justícia només són mots, però no existeixen ni en la realitat virtual.